

tænksomme Pande, den samme Mildhed i sit Blik; havde ogsaa ganske arvet Emanuels rødblonde, svagt krusede, silkeagtige Haar, hans blaanende Aarenet i Tindingerne og de store lyse, i Solen næsten farveløse Øjne.

„Hører du ikke, min Dreng ... Fa'er kalder paa dig,“ sagde Hansine, da han forblev ubevægelig.

Ved Lyden af Moderens Stemme rev han hastigt Haanden ned fra Øret og vendte sit blaa-næsedede Ansigt om imod hende med et lille forstilt Uskyldssmil, der vakte hendes Opmærksomhed.

„Gør det endnu lidt ondt i Øret, min Dreng?“ spurgte hun forsigtigt.

„Nej, slet ikke,“ forsikrede han ivrigt. „Jeg kan slet ikke længer mærke noget.“

„Kommer du saa, Gutten min!“ raabte igen Emanuel ude fra Ploven.

Purken rejste sig øjeblikkeligt. Med afmaalte Skridt gik han over Forpløjningen hen til Hestene, hvor han straks gav sig til at løse Plovhammelen og opbinde Skaglerne — saa alvorligt og samvittighedsfuldt som en lille udlært Avlskarl.

Denne Dreng var Emanuels Øjsten og desuden — paa Grund af sit for Bønder fremmedartede Udseende og sin store Godmodighed — hele Menighedens Fryd. Han var opkaldt efter Hansines